

Oude Kerk, zondag 29 januari 2023

Levensviering

ds. Johan Meijer

gelezen: Jesaja 43: 1-4 en I Thessalonicenzen 5: 15-24

titel: Levensviering!

overdenking

*Gemeente van onze Heer Jezus Christus,
lieve mensen van God,*

Levensviering, zo hebben we deze dienst genoemd. Levensviering, want vandaag vieren wij het leven. In het bijzonder dat van Lotte die ook gedoopt zal worden, maar in het algemeen ons aller leven, hét leven dat ons gegeven is. Zo spraken we er over bij het kraambezoek en bij de voorbereidingsgesprekken op weg naar deze dag. Het voelt goed, zeiden jullie, om het hele leven aan de orde te laten zijn: al het mooie en goede, alles waar we dankbaar voor kunnen en mogen zijn, maar ook al het moeilijke. Het nieuwe leven, het leven dat voorbij ging. De nieuwe generatie, de generaties die ons voorgingen. Jullie hebben daar een bijzondere sensor voor, voor betekenisvolle verbanden en verhalen. Namen uit het voorgeslacht die terugkomen in de naamgeving van jullie kinderen. En speciale data. Toen 29 januari in beeld kwam voor de levensviering zeiden jullie meteen: dat is de geboortedag van onze dierbare oom Bertus Hof, die in 2017 overleed. Dat was een maand voordat jullie zontje Stijn werd geboren en overleed. En zo zijn er zoveel meer verbanden van waarde, die voor jullie allemaal samenkomen vandaag. Ook de Schriftlezingen van vandaag hebben betekenis: Jesaja 43, dat eerder klonk bij jullie levensmomenten en ook die bijzondere opdracht: onderzoek alle dingen en behoudt het goede.

Beide teksten zou je Bijbelse kernteksten kunnen noemen. De één als de diepe liefdesverklaring van de Eeuwige aan zijn oogappel Israël. De naam van het volk, de naam van een mens naar wie het volk genoemd is. De andere tekst als een fundamentele levensopdracht, om die dingen die op je pad komen te onderzoeken, te proeven en beproeven en zoals een vertaling het zegt: te keuren. Op waarde schatten dus.

Twee basisteksten voor het leven, voor ons aller leven. En ze hebben iets gemeen: ze zijn beide geschreven in een situatie van bedreiging en onveiligheid. De profeet Jesaja schrijft woorden van troost en bemoediging aan een volk dat in ballingschap leeft, en Paulus schrijft zijn brieven aan gemeenten die hijzelf gesticht heeft en steekt hen een hart onder de riem omdat ze te maken hadden met vervolging en gevaar en vele verleidingen om het geloof in God los te laten als dat zoveel weerstand oproept.

Nu leven wij niet in ballingschap en worden wij niet bedreigd of aangevallen om ons geloof. Nog niet, zou ik willen zeggen, want de tendenzen in de wereld en ook in onze samenleving voorspellen niet veel goeds. Maar nog hebben wij een vrijheid van meningsuiting en godsdienstvrijheid, maar toch: ook ons leven kan voelen als bedreigd of vervreemd. Onze levensgebeurtenissen kleuren ons levensverhaal. Niet altijd rooskleurig. Achter elke deur is wel een verhaal dat hoort bij de binnenkant van je gevoelens en buitenkant en binnenkant verschillen nog al. In een mooi huis, met een stijlvol interieur, mensen met mooie banen, het idee dat ze t mooi voor elkaar hebben allemaal, kan de verdrietige binnenkant leven van ingrijpende verliezen of tragische gebeurtenissen. Verkijk je daar niet op.

Des te dankbaarder kun je dan zijn als de vreugde je hart vervult. Zoals het krijgen van een kind, een groot wonder! En niets vanzelfsprekends, zoals jullie als geen ander weten. Zoals velen als geen ander weten. Wij maken geen kinderen, we mogen ze ontvangen. Zoals ikonen geschilderd worden kan ook onze ervaring zijn: tegen een donkere achtergrond komen lichte kleuren veel mooier en stralender uit de verf. Als je in een onveilige situatie hebt geleefd, waardeer je veiligheid veel dieper als een nooit vanzelfsprekend goed. Als je je lang heel alleen hebt gevoeld waardeer je een hechte vriendschap des te meer. Ook dat is het leven vieren, het dankbaar vieren van alles wat voor velen misschien de gewoonste zaak van de wereld is, maar wat gewoon heel bijzonder is. En de moeite van het noemen waard.

En daar betrekken wij God bij, we brengen onze dankbaarheid bij God en voor Gods aangezicht. Omdat God ons gunt dat wij de waarde inzien van goede dingen. Dat wij proberen in te zien wat goed is en wat niet goed is voor ons. Dat we de dingen die op ons pad komen onderzoeken en het goede ervan bewaren en ook afstand durven doen van wat kwalijk voor ons is. Dat we ons leven zo leven dat we steeds wijzer worden. En dat is wat anders dan dat wij steeds vromer worden, maar wel steeds meer verwonderd. En dat we in verbijsterende omstandigheden de kracht ontvangen om op de been te blijven en ons door de duisternis niet laten overmeesteren. Het gaat over levenskunst. En soms ook over overlevenskunst. Maar ook de belofte en de toezegging van liefde die groot is. Liefde van God. Gods liefdesverklaring in Jesaja 43 is groot. Het is liefdestaal als bij een bruiloft, woorden van trouw worden toegezegd. Niet aan een individueel mens, maar aan een volk, aan de mensheid, die wel een mensennaam heeft gekregen: Israël, Godsvechter betekent dat. De naam die een heel menselijke mens gekregen heeft: Jacob, die met al zijn menselijke

eigenschappen en ook streken steeds wijzer werd, die door een rivier ging, en er streed met God, die zich liet zegenen en een nieuwe naam kreeg. De naam waarmee zijn nageslacht genoemd werd: het volk Israël. Zoals God Jacobs nieuwe naam noemde in de crisis van de rivier, zo noemt hij zijn volk bij een mensennaam. Ik heb je bij je naam geroepen, je bent van mij. Tekst die boven de doopkaart is gedrukt. Tekst die bovenaan onze levenskaart mag staan. Je bent geroepen om het leven leven, te vieren en op waarde te schatten: als een geschenk en als een levenslange verbondenheid met je Schepper. Die jou intens lief heeft, en alles voor je over heeft. Deze God, waarin Paulus vurig geloofde, ook in de diepste kerkers van zijn leven, deze God zegt hij is het die je roept. *Hij die u roept is trouw en komt zijn beloften na*

Amen